

Икона и иконопочитание

„Не се правей кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята, и що е във въздуха по въздуху, земята, не ми се кланяй и не ми слушай“

Това е втората Божия заповед. Тя не ни забранява да имаме свещени изображения. Вижда се ясно още в СЗ, когато Бог заповядва на Мойсей да постави в скинията (Товаришески еврейски храм) златни свещени изображения на херувими, и то да ги постави в онази вътрешна част на скинията, към която не разрешава се обръщане да се покланя на Бога, т.е. да ги постави в свята святих (Изх. 25; 18-19).

Знае се също, че в храма, изграден от Соломон, върху стените били изваяни и изписани образи на херувими; такива имаю и на вратата на храма (3 Цар. 6, 23-29) / 32, 35). Този пример на изображения в СЗ е важен, защото той доказва, че в Православната църква е правилна употребата на икони.

Думата икона е гръцка и на български език ще рече образ или изображение. Така се наричат в Православната църква свещените изображения на Бога, на злия се в плът Син Божий - Господ Исус Христос, на Пречистата Дева Майка и на светите Му.

Историята на християнството свидетелства

се християните от най-добрия дребност
поштарите им ги употребявали в
местата на своите поминувани събрания,
а също и по домовете си. Църковния историк
Евсевий (+339+) предава разказа за черкотова
рния образ на Христа Спасителя. Съгласно
стози разказ, едеският владетел Авгар,
както бил тешко болен, изпратил един
художник с писмо до Исуса Христа, с
което го молен да го посети и изцери.
Спасителят взел една карта, изтрил мизето
си и на картата по гудесега начин се
изобразил Жетовият божествен образ, който
той изпратил на едеския владетел. Същият
Евсевий свидетелствува, че в Кесария
Фелипова имаю бронзова статуя на
Спасителя, поставена от кръвотечивата жена,
която Христос изцери (Мат. 9, 20). Евсевий
свидетелствува че сам той видял тази
статуя, която била считана от християните
за чудотворна и била на голъма почит.
А друг църковен историк, Созомен (+V в),
добавя, че във времето на Юстин Отстъпник
евизниците строщили статуята, а християните
както в поштарите, събрали късестата и
ги поставили в храм.

Също има предание, че евангелист Лука
бил и художник и нарисувал няколко
икони на Божията Майка. В раннохристиян
ското време същинската живопис се заличава
със символични и алегорични изображения

(5)
Котва, феникс, пастир, агне, лоза, риба, паун,
зълбо и др.). По-късно, когато уместността
външно закрепваю, брост на фреските,
мозаеките и живописните свежени
изображенија започнаа да се увеличава, а
самите те ставаа по-ясни и по-отржени
за съществувањето на иконопочитувањето преку
порните звезди, освен красворезните тапетници
на катакомбената живопис, се запозени
и една редица важни свецетелства на
св. отци и учители на Црквата от порните
вереве. Но сицинското произвотвање на
иконоточитувањето започнало от времето
на византискиот император Константин
Велики (324-337). Оттогавна се започнало
усилно храмостроење, приружено с
прилично украсвање на новоостроените
храмове с различни икони.

Да почитаме иконите како свежени
изображенија и да ги употребяваме за
благоговейно спомнине делата на Бога
и на светиите Му и не противоречи на
втората Божја заповед: иконите служат
како книги, напишани вместо с букви,
с образи и прелиети. Како иконостасот
външно боготочување е способно да през-
вие у нас вътрешни религиозни чувства,
така и иконите спомнаат за нашето
вътрешно благоговейно настроене.

Почитувањето на иконите е согласно с
потребностите на здешката природа и

и оказва диалогично действие в/у нравствения живот на християните. Както за всеки от нас са скети изображенията (снимките) на обитаните от нас хора: сродници, приятели, познати, благодетели, както такива тези портрети (снимки) подреждаме ги в жилищната си, къубане ти и като се ли в/у тях преживяваме любовта и почитта, както изпитваме към изображенията на тях, също така естествено е за нас да имаме и да почитаме свещените изображения на Бога и на Неговите светци.

Думата, икона, може да има по-широко значение. Всичко, което разкрива величното и творческата сила на Бога, което ни въздига към Него е икона, символ. Думата творение е икона, образ на Божието величие. Небесата проповядват слабата на Бога (Пс 18:2). Св. Писание също е икона — величинното се изобразява в образи и форми. Тобесеството също е икона — образ на Бога. Тостоя Исус Христос е пръв и най-важната светка пикт и това прави възможно Неговото изобразяване. Иом Христос като личност е изобразим, лически следва, ге и Машката Божия, и апостолите, и всички светци са изобразими. Всички те са носили Христос в сърцата си, те са Го отобразявали.

Иконата е божествена в образи, ~~неправна~~
с божествения в слова.

По решение на VII Вселенски събор (787г)
сестта, отдавана на иконата трябва да
се оказва на първообраза, и покланянието
се на иконата, трябва да се покланя на
оня, който е изобразен на нея. Ние не
поштане самата икона, а изображението
на нея. Даваме външен израз на
вътрешните ни преживявания чрез токата
и целувка.

Благосестивото отношение към светите
икони изисква в никакъв случай да не
се правят среце и целуват от икони, както
и от устните се гледа.

Образите на Спасителя и Богородица
Третица Майка образите на ангелите
и светците и на различните свещени
святци ниво на ~~натопност~~ за тив ища
и святост. Като ги гледаме, умът ни се
храня, волята ни укрепва и сърцето ни
се тротва. Световната красителска нивоотис
е убогостта показателство за това.

Употребата на иконите щеше да бъде
в разрез в 2 рата Божия заповед, само
ако ние кой погнеше да ги бототвори.

Но ние, като се покланяме на иконите
трябва да ишаме съответното разтокание
на духа, като гледаме светите икони,
трябва да употребуваме мислене погнеше

към изобразените на ТЪХ светли, а през
ТЪХ — към Бога.

Като знак за това, се почитането на
светите икони не е противно на Бога
суприми и този факт, че Гостия, Тралли
ПОНЬКОТА НАКАИ икони средства, през
които излиза върху върваниците Сваци
БЛАГОДЕЯНИИ. Такива икони НЕИЗДАВА
БУДЕТВОРНИ.